

или не. Тук възниква проблемът с размера и състава на домакинството. От директното сравнение на разходите за потребление на домакинствата не можем да разберем нищо за потреблението на лицата в тях. Затова понякога анализаторите използват различни методи за нормализация, но по-често свеждат разходите на домакинството до индивидуални разходи. В последния случай разходите на лице от домакинството се приемат като мярка за жизненото равнище на всеки от неговите членове. Тази процедура обаче има два съществени недостатъка:

- Първо, различните индивиди имат различни потребности - едно дете се нуждае от по-малко храна от един възрастен; заетите с физически труд изразходват повече калории от заетите с умствен труд и пр.

- Второ, съществува икономия от мащаба на потреблението, и по-специално за нехранителните стоки (например разходите за поддръжка на жилището за двучленно домакинство не са равни на разходите на две едночленни домакинства при същите жилищни условия).

Използването на подходящи тегла за всеки член на домакинството е общоприет подход, чрез който на домакинството с определен размер и демографски състав се "присвоява" еквивалентен размер. Най-популярна е скалата на ОИСП:

$$E = 1 + 0.7 (N-1) + 0.5 C,$$

където E е еквивалентният размер на домакинството, а N и C са съответно броят на възрастните и броят на децата в него.

Съгласно тази скала едно двучленно домакинство има еквивалентен размер 1.7, ако се състои от двама възрастни, и 1.5, ако членовете му са един възрастен и едно дете, а тричленно домакинство от трима възрастни има еквивалентен размер 2.4.

2. Немонетарен подход

Като следствие от материалните възможности на домакинствата и техните членове бедността се проявява и в достъпа до образование, здравни и социални услуги, капитали и др. Например здравният статус, заболяванията и недохранването са важни показатели за жизненото равнище. В областта на образованието неграмотността или друга ниска степен на образование могат да се приемат като "линии на бедност".

Неравенството в доходите и потреблението на населението са друг измерител на жизненото равнище и бедността. Те отразяват разпределението на "благата" по райони и отделни групи от населението и са показатели за позицията в обществото според индивидуалното жизнено равнище.

Друг съществен показател за бедността и нейната динамика е рискът на отделни групи да останат в групата на бедните (т.нар. хронично бедни) или да паднат под линията на бедност при определени обстоятелства.